

L Á R J Á N O S.

Lár Jánosnak, kit a kapitánytól kezdve az utolsó közlegényig mindenki Lár apámnak nevezett, nem jutna-e egy kis zug a veres csákós vagy Józsefhuszárok pantheonjában?

Életéből egy kis töredéket közlök, oly ember beszéde után, ki enyedi deákkorában a kiszolgált vén huszárral nem egy-két jó estét töltött a kollégiumban, vagy a kollégium fogadójában. Mind megtörtént tények a miket mondandók, elhinni elég ok egy felől az, hogy nem szomszédasszonytól hallottam, másfelől az, hogy nem ő beszélte, mert ő, a phlegmaticus vén vitéz, magáról sohasem beszélt, hanem részint kiszolgált huszárpajtásai szájvallomásai, részint a környékben köztudomású viselt dolgai ezek ő nekie.

Származását vette Lár Erdélyben, Kővár vidékén, Sáros-Berkesz nevű helységében a mult század végének azon táján, hogy aztán legszebb fiatal kora azon időre essék, mikor a francia háboru derekasan folyt, főkörmányszéki tanácsos Katona Zsigmond szolgáló embereitől.

Bizonyal szerette ő hazáját, de azért még se ment volna örömet Lipcse vagy Marengó alá, hanem hát egy válságos éjen a berkeszi bírák kihúzták a szénatartóból s kötéllel hátrakötött kezekkel kísérték Somkutra a vidék házához, s ott úgy be assentálták, hogy a nagy Napoleon elébb szabadult meg Elbától, mint ő vörös csákójától; mert daczára két hüvelyk híján ölnyi magasságának, s négy araszos mell- s váll-szélességének belöle huszárt visitáltak ki.

Lár mint látók, robustus testalkatu, erőteljes, e mellett hidegvérü s bátor ember lévén, a csaták tüzeiben nem egy-két veszélyben forgó főtisztnek szolgált élő bástyául, kikkel mint könnyü tollakkal vágott keresztül az öt körbezárt ellenséges csapatokon. Ezek közt volt Dimény kapitány, ki mig élt, ezért hozzá mindig szives elismeréssel és segedelemmel viseltetett.

Történt egykor az ellenséges földön, midőn egész zászlóalj lovasság a francziák által bekerítettett s a feladás és fegyverletétel elhatározott, Lár idomtalan hangján elkiáltja magát: — „hát aztán lesz orczánk valaha Erdélybe menni, ha ily gyáván megadjuk magunkat? Utánam, kinek kurázsija van“. S mielőtt bevárná, hogy terve haditanács útján tárgyalatnék, mintegy félszázad legénytől kísértetve neki — és szeren-

csésen keresztül vág a kör gyengébb oldalán, egy közeli erdőbe vonulnak, s ott több napig lappanganak. A franczia seregek másnap tovább vonultak, kevés fedezetet hagyván hátra e huszártöredékhez közel eső helységben.

Napok teltek, s az élelem szüke miatt kénytelenek voltak huszárjaink vagy a feladás vagy az éhhalál közt választani; haditanácsot ülnek Dimény kapitány alatt, ki megmentetése óta sohasem bocsátá el Lárt magától, vagy ő sohasem maradt el tőle. A vélemény megoszlott, a feladás és segedelem érkezéig leölt lovakkali táplálkozás indítványa felett. Lár, kinek az is fájt, hogy magukat feladják, az is, hogy Hanziját (ő magáról druzsaság kedvéért minden lovát így nevezte) megegyék, így szól:

— Kapitány uram, ha rám bizzák a dolgot, egyiket se kell tennünk s néhány óra mulvatöbb eledelünk lesz, mint a somkuti marchalisi ebéden szokott lenni.

Mit tesz hát Lár? Maga mellé veszi Kerestei Gábor pajtását, ki később mint obsitos vén huszár ismertető barátom szolgálatában halt el; alkonyatban lemennek ketten a közeli helységbe s a kerteken által egy csürös kertbe érnek, s ott tüzet csiholva Lár, azt egy tekercs szalmába a csür közepén csóválni kezdi: a gazda észreveszi:

— Ki az az Istenért — kérdi — s mit akar?

— No mi vagyunk, a huszárok — mond Lár: — hát nem tudja kend, hogy megszálltuk a falut, most gyújtjuk fel.

— Az Istenért, ne tegye azt vitéz uram, inkább vigye el mindenem.

— Mit? — felel Lár — hát én kendért agyonlövessen magam?

Azonban jó Kerestei is nagy lármával elé, mondván: — hát még sincs meg ilyen amolyan?

A gazda rémulve fut az utczára, fellármázza a falut, mondva hogy a huszárok benn vannak, s most épen az ő csürjét gyújtják. Pereg a lárma, s a kis franczia fedezet illaberek, nádak, erek, ki takarodik a helységből. Lár elé parancsolja a bírót, s egy szekeret megrakat hirtelen kenyérral, szalonnával s borral, s azt nyugodtan hajtja maga előtt éhes pajtási logerébe, kik ujjongva ölelték ujdón sült élelmi biztosukat, s

vigan lakomáztak, míg nem a másnap megérkezett főhadtesthez csatlakozának.

Merész tetteiért Lárnak több érdemjele lógott a mellén, miket ő mindjárt mindjárt bevott, tudván, hogy tisztjei azokat mindannyiszor kiáltják számára.

Nem egyszer léptették őt elé káplárságra s még őrmesterségre is, mit ő vagy el nem fogadott, vagy ha elfogadta, két három nap mulva visszalépett.

A háboru végével a Józsefhuszárokkal ő is visszatért Erdélybe, s N.-Enyeden Dimény kapitánynak volt magánszolgája.

Korára nézve még nem lett volna vén, de a harcz vihara annyira megpaskolta, hogy már nem nézett ki másként, mint egy rongyos vén zászló. Annyi csatát látott öltönyét a világért sem cserélte volna ki ujakkal. Meggyérült tollu csákója a vörös-, tégl- és fakószínű vegyületét mutatta; mentéje oly feslett életüvé vált, mely akárminek inkább nézett ki mint mentének; kardhüvelyének már csak fele volt meg. Gyakran mondá: — hijában került a halál ez öltözetet, mert végre is ebben talál, vagy örökké élek.

Reggelijét egyszer mint másszor négy váltó krajczárral kiállotta, kiment tudnilik a piacra, a pálinka árusnőnek letett két krajczárt, felvette a kupás czilindert, kortyogatott belőle, mennyit elégnek gondolt, s ha a kofa azt mondá: — elég már Lár bácsi — ivás közben phlegmaticus pantomiával megfenyegette ujjával, letette az üveget, száját megtörölve s bajszán egyet csavaritva, laconice mondá: — Lár torka két krajczáros. — Innen ment a kenyérárusokhoz, a megmaradt két krajczáron egy szelet kenyeret vett s folytatta utját a peccenyésekhez, s kenyerét falatonként késébe szurva, rendre mártogatta mindeniknek forró zsirjába, s egyik sem sajnált a vén huszártól egy mártást, mert már szintugy neki voltak szokva.

A hidegvérű huszárt még vén korában sem hagyta el leleményes esze.

Egykor gazdájának Dimény kapitánynak megkölyközött a vizslája s meghagyja Lárnak, hogy a kölyköket hányja az Aranyosba. E foglalkozás nem fért a vén huszár nyakába, kisanalagott tehát a pia czfelé valakit keresni, kinek ez nem derogál; történesen egy vidéki parasztot talált, ki egy zsákban néhány apró malacot árult, — hozza kend — mond neki Lár — a kapitány úr megveszi. — Elvezeti a kapitány szállítására, s ott a kapuban elveszi tőle a zsákot,

mondván: — hadd mutatom meg a kapitány urnak. — Beviszi, s a malacokat kicserélve a vizsla-fiókákkal, e szavakkal visszaadja a parasztnak: — jöjjön kend később, a kapitány úr nincs itthon. — Eltávozott a szegény ember, de nem messze kelle mennie, hogy a tompa rőfögés helyett a vékony nyivogásról észrevegye csalódását s midőn visszafordul, hátamegett látja Lárt, ki így szól hozzá: — no csak vigye kend, hányja a vízbe terhét, aztán majd megkapja a malaczeit.

Lár a deákokat, s a deákok őt kölcsönösen szerették, sok jó estét töltöttek együtt a kollégiumban, a deákok őt borral, s ő a deákokat táborigyakran megtörtént, hogy Velenczét a Kis-Kún-ságba s Lipcsét Olaszországba kebelezte.

Annyira szerette a deákokat, hogy midőn ezek a csizmadialegényekkel harczban nyert diadal által vérszemre kapva, a katonákkal is gerundiumra szálltak, a deákok segítségére ment, s vén létére csak amúgy hányta szélyjel a hozzáképest csüröknyi Mars fiakat, pirongatva őket, hogy nem szégyenlik gyermekekkel verkedni.

Örömradiással üdvözölték benne a deákok segítő-sergőket, s midőn a tolongó tömegtől szorították, két óriáskarjával amúgy könnyeden nyitott tért magának, mondván: — még barátim közt sem szeretek annyi tér nélkül lenni, hogy kezem kardom markolatjára ne tehessem.

Szabó Gyurkához, a híres két fűzfánali kollégium fogadásához, kiszolgált huszár-pajtásához gyakran befordult egy-két itcze borra, rendesen hitelbe, de a mit megfizetni huszárbeli kötelességnek tartá. Egykor többre ment a contó mint sem Szabó Gyurka meg ne sokallaná, s vonakodott többet adni, míg a régít ki nem fizeti, másnap bekellettvén számolni a bor árával. Elszontyolodva sandalgott ki Lár, s látja, hogy a fogadós fiacskája madárfogásra lépve szőket rakogat ki, egy jó ötlete segített itvágyán; tudnilik egy lép vészöt mentéje alá rejt s visszatér a házba; — no már Gyurka — mond — ha innom nem adsz, alszom egyet s tovább állok, s lekönyököl a pénzfókos asztalra, melyre vésett lyukon szokta Gyurka a pénzt beereszgetni; könnyökére eresztett fővel alvást szinelve, várta Lár, míg Gyurka kifordul, s akkor a lépve szővel a lyukon át egyet facsaritva, néhány bankjegyet kiszabadított börtönéből. Idő vártatva eltávozik, de csakhamar visszatér, s így beszél Gyurkához: — egy bankóm van még pajtás, nem akartam elváltatni, de megöl a szomjuság, nesze itt van, adj

egy pár kupa bort, mit elfogyasztva s hitelügyeit rendbe hozva, eltávozott.

Másnap Lár a piacon várta Szabó Gyurkát, hol ennek keresztül kellett jönnie, a kollégium pénztárnokához számadásra menvén. Jött egykor Gyurka nagy búsan :

— Mi bajod Gyurka? — kérdi Lár.

— Roszul állok pajtás a számadással — mond ez, — nem tudom hogy, hogy nem megkárosodtam, nem üti ki a bor ára : vagy ötven forint hija.

(Vége következik.)

Inas aristocratia.

— De kevély lettél Miska, he?

— Az hát, én most czibil úr vagyok, ti meg csak olyan uniformisos legények vagytok.

— Ugyan ki az a nagy úr, a kinél szolgálsz?

— Méltóságos Kapari úr, ha akarod tudni.

— Micsoda? annál az uzsorásnál, annál a vérszopónál szolgálsz, hiszen zsvány az! embernyúzó!

Miska nem akarja engedni, hogy az urát dehonestálják, szavak után tettekre kerül a dolog, a miknek az lesz az eredménye, hogy a két collega Miska frakkját összetépi.

Másnap Miska megy panaszkodni Kapary úrhoz. hogy ő milyen vitézül védelmezte gazdáját rágalmazó cselédek ellenében, hanem már most csináltasson neki másik frakkot.

— Jaj Miska, ha én te neked mindannyiszor új frakkot csináltatok, a mikor engem legazembereznék, akkor nekem tönkre kell jutnom.

Vadász kaland.

Kimentünk vadászni, nem lőttünk semmit, megfáztunk emberül, galyat hordtunk össze, tüzet raktunk, kenyeret szeltünk, fanyársot csináltunk, neki telepedtünk, elkezdtünk szalonnát piritani, a mikor egyszer megszólal Pista :

— Nini, hova lett a puskám?

— Hát hova tetted a puskád?

— Ide tettem le a targallyra.

— Ide a targallyra?

— Akkor ott van hát a tűz között.

— Utezu! a hányan, annyifelé, ugrottunk szanaszélyjel, futottunk a fák mellé, elbujtunk bátorságos helyekre, egyikünk sem tudhatta, merre áll a puska vége? merre sül el hevenyében? úgy néztük nagy félelemmel, hogy ég el lassankint a tűz, magunk dideregtünk a távolban, mikor aztán egészen elhamvadt a parázs, akkor visszamentünk, kerestük a puskát, — aztán megtaláltuk egy fára felakasztva.

Mi köze hozzá?

— Ifiuram, kérem átossan, nem szabad pipázni az utcán, mert a várost felgyújtja.

— Ha gyujtom, a magamét gyujtom.

Nem ám.

A báró úr ebéd után felbízta a doctor urat, hogy menjen el vele kocsikázni, majd ő maga hajtja a lovakat.

A doctor úr láthatta, hogy a báró úr többet bevett a borból, mint a mennyi szükséges arra, hogy az ember jól tartsa a gyeplőt, hanem azért csak elment vele.

Vitte aztán a báró úr árkon bokron keresztül a doctor urat: hiába rimázkodott ez neki veszendő porczikái érdekében, nem hallgatott rá.

Egyszer a báró úrnak az jutott eszébe, hogy ő azon a keskeny gáton, a min csak gyalog emberek szoktak járni, végig tudna hajtani a kocsival. A doctor úr azt mondta, hogy az lehetetlen.

- Fogadjunk, hogy nem lehetetlen.
- Fogadjon az ördög, inkább elhiszem.
- No én azért is megmutatom, hogy lehet.
- De belefördít az árokba.
- Ugysegéljen nem fordítom.
- Báró úr, én kiugrom a kocsiból.
- Ne féljen semmit, doctor úr.

Abban a perczben lefordultak a gátról kocsistól együtt; a doctor jól megütötte a tarkóját, meg a térdét.

— Mondtam ugy-e, hogy ne bolondozzon báró úr, az ördög hozta ide.

A megszeppent báró menteni akarta magát.

- Hát hiszen én Jupiter nem vagyok.
- Nem ám; hanem Bachus!

Most jövök ...

Azt kellett volna mondani a vándor Roscius-utódnak, hogy „most jövök Sevillából,” s aztán elmondani, hogy mit izentek Sevillából? minthogy azonban történetesen mélyebben tekintte a kanecsóba, mint szerepébe, a mint kilépett, elfeledte a fatalis spanyol város nevét s csak elakadt vele: „most jövök ... most jövök ...” míg egyszer aztán valaki onnan a karzatról kisegíté, lekiáltván hozzá:

- A kocsmábul!
- Igaza van — felele rá a hirnök.

Rébusz.

Megfejtése a történelmi feladatnak a XVI. számban.

A legelső és legnagyobb billiárdhős volt Trajan császár, mert ő verkedett legtöbb szerencsével a — — *Dákókkal*.

Furcsa pihenés.

Szilógy nevű rengeteg erdőben dongáknak való fát döntetett és fűrészeltetett egy kádár néhány *göcseji* napszámmal; mikor dél lett, így szólott hozzájuk:

— No emberek: dél van, *pihenjenek* egy keveset, — hanem azalatt hengergessék föl az árok fenékre hullott tuskókat, hogy — majd nyugvás után — a többi munkához láthassunk.

— *Furcsa pihenés* volna ez — jegyzé meg az egyik *göcseji*; — akkor inkább csak dolgozzunk. — Ezzel visszaállt a fűrész végéhez. *Göcseji*.

Izék.

H— helységben tüzoltó Flórián szobrának fölállítását határozta el a tanács a gyakori tüzek végett.

Két esküdt annak megvételeére rögtön ki is nevezetett.

Elmentek Pestre a megbízottak a szobrászhoz, és kijelenték szándokukat.

A szobrásznak egy kérdése volt csak: *élő nagyság* akarnak-e, vagy minőt? ...

Összenéztek az atyafiak e kérdésre és kimondák, hogy biz azt maguk se tudják; mindazáltal csak adjon *élőt*, mert ha holtra lesz otthon szükség, ők maguk is agyon tudják csapni.

Farsang utóján a h—i ispán összeszedte barátait, ismerőit és egy kis dáridót csapott.

Igen természetes, hogy a fekete gyerekek nem hiányzottak. Ott voltak ők vagy hatan és művészetüket fitogtatva, keservesen operáztak.

Hallgatja ezen cikornyás hangzavart az ajtóban ácsorgó kocsis — és végre nem állhatván meg szó nélkül az ispánhoz közelit:

— Megtisztölöm a nemzetős ispán uramat, ugyan mi fajta cigányok ezek; mert ez a nóta se magyar, se rácz? ...

— Hát Istók, cigányok ezek is, mint a többi és most operát játszanak!

— Czigányok? mint a többi? — csodálkozék Istók. — Sohse hittem volna! Én csak szegény parasztlány vagyok, de előttem a cigány *sohse* mer ilyen haszon-talan nótát kezdeni.

Egy vasárnapon megszólítja a k—i ispán öreg béresét: — Hallja-e János gazda? mért nem megy a templomba már egyszer?

— Megtisztölöm a nemzetős ispán uramat — szól az öreg béres — én egy esztendőben csak egyszer mék a templomba: Husvétkor, hanem akkor aztán ki is teszék ám embörül az imádságból!

A m—i kántor egy időben Pestre utazott. D. község határában oly átkozott útra jött, melynek sarában majd megsülyedt kocsija.

Haragudott és káromkodott emiatt. És épen a mint így zsörtölődnek, jó egy d—i lakos. Ráordít a kántor keményen:

— Hallod-e te? én vagyok a bácsi főispán, öt nap mulva erre utazom vissza — és ha e gonosz kátyun jó töltés nem lesz akkorra, itt veretek ötvenet a biráton. Vidd meg neki!

Lóhalálában nyargalt e szavakra a pór a helységbe — és szórol szóra elmondta birájának a hallottakat. A bíró is úzi, hajtja a kisbírókat összedobolni a falut.

A kisbírók dobja is kergeti a népet tölteni.

Öt nap mulva kész volt a töltés és *egész* határban ki lön javítva az út. Erre aztán bátran kiállt az egész helység a határszélére várni a bácsi főispánt és üdvözölni.

A kántor csakugyan jött. De meglátván a roppant néptömeget, rögtön lemondott főispánságáról. Tartott szegény feje attól, hogy ócska dolmánya árulója lesz és könnyen megpuhíthatják e tréfáért.

Mit volt tennie? százgallérú köpenyébe burkolva jómagát, elfeküdt a kocsiban, és nehogy valaki a bácsi főispánnak gyanítsa — nekivörösödött kordován csizmáit kilógatta a kocsiból és úgy utazott át a d—i határon.

Borkoresolyák.

— Hej kocsmáros mennyivel tartozom?

— Itt volt kend János, nem tudom mikor, megivott kend, nem tudom mennyit, ez mind össze kerekszám: három forint és harminczöt garas.

Jóteknony czélú sorshúzásos bált rendeztek a kecskeméti főiskola felszerelésére. Kiséri úr is magához vett egy rakás sorsjegyet eladogatás végett, azonban az idő mindinkább közeledett a bálnaphoz, s még meglehetősen számú példányokkal szolgálhatott, azért is jónak vélte megkísérteni, ha valyon az ottani vagyonosabb gazdák — kik közül különben is sokan tanítták fiaikat a k—i iskolában, nem vennének-e sorsjegyeket. Ezen szándékának köztudomássá tételére legbiztosnak találta dobzó melletti kihirdetést, mit is az érdemes dobos következőkép teljesített: — A kecskeméti kollógyiumot licitálják, ára egy huszas, a ki ötöt vesz, hatot kap. — (Öt sorsjegy után egy gratis adatott.)

Nem tudta a kis diák föladata leczkáját, a nevelő ezért azt a büntetést szabta rá, hogy az ebéd alatt a melyik étel behozatalakor inteni fog, abból ne egyék; eljött az ebéd ideje, s a mint a többi között hójában főt híg tojást is adtak elé, a nevelő intett, mert tudta, hogy tanítványa ezt igen szereti, a kis fiu tehát a kiadott parancs következtében, többszöri kínálás után sem akart abból enni, midőn ennek okát a mama tudakolná :

— Azért nem eszem — ugymond — mert a minap igen megundorodtam tőle.

— Ugyan miért? — kérdé a mama.

— Hát a mint egyet feltörtem, egy szál haj volt benne — mondá komoly képpel a kis fiu.

Nyilvános vizsgát tartottak az iskolában, s a latin nyelvből „Oratio Ciceronis in Verrem“et fordították.

— Ugyan megtudná-e mondani domine Arámy — kérdező az iskolafelügyelő attól, ki betürendben első felelt : — mily nemü ez a szó Verres?

A frater különbséget akarván tenni Verres és verres között, így felelt :

— Verres ha tulajdonnév, akkor himnemü, ha pedig vadkan, akkor nőnemü.

Luiza kisasszony annyira elfranciásodott a nevelő-intézetben, hogy midőn haza vitték, még a cselédekkel is francziául akart beszélni, ebből azután gyakran nagy félreértés támadt; többi között a mama egykor a pesztonka által megkérdetetté tőle, hogy mit főzessen?

— Eh tout égall! — felelé boszusan a kisasszony.

Amaz pedig kimenvén — a kisasszony azt parancsolta — ugymond : — hogy turós-galuskát tessék főzetni.

— Ilyen lovad legyen, mint nekem — szól hetykén egy görhes gebét vezető parasztleány a cigányhoz.

— Kél is nékem olyan, his agyun rugná azs engem — felel a cigány.

VERSEMÉNYEK

sok mindenről.

IV.

A jó és rossz.

A jó politikus eddig
Búvárkodott éjjel, nappal;
De most inkább tótágast áll,
Vagy a lóversenyen nyargal! . . .

A rossz publicista eddig
Fülelt, vagy ha felelt — nemmel — —
De most irkál vezérczikket
Erősen bekötött szemmel! . . .

V.

A szerelmes.

Ölelj csak, óh ölelj
Kedves kis szőke lányka! . . .
— (Huh, huh, de fádom itt . . .
S még kapuatom lerántja! . . .)

Csókolj csak szép leány,
Csókoljon biborajkad! . . .
— (Vadalmaiz biz e . . .
Bolond kaphatna rajtad!)

Imádlak angyalom!
Szeretlek élve, halva! —
— (Mikor tesz már apád
Egy kis jó hivatalba?! . . .)

VI.

Irodalmunk.

Irodalmunk a Bakonynak erdeje,
Ezt bölesen belátom.
Ugy terem novella, vers és vadregény,
Mint a makk a fákon! . . .

És ez épen nem is volna semmi baj,
Dőre, ki tagadja! . . .
Csak volnának sertésink is, melyeket
Meghizlalnánk rajta! . . .

VII.

Mindegy.

Vad, zimankós, vészes éjjel, —
— Tudniillik
Midőn áll a pör a feleséggel;
Eddig elpakoltam a kocsmába
És ott aztán
Ittam, — ittam istenigazába!

Ámde én ezt már nem teszem,
Mert a dolog
Voltaképen csakis egyre viszen;
Elmegyek bár, vagy maradok otthon;
Reggel mindig
Összetörve-zúzva van az orrom! . . .

Kukoricza Jancsi.

Legtitkosabb hírek.

(Nem írjuk már többet apró betűvel, mert sok ember megcakult miattuk.)

(A napokban több pesti házhoz érkeztek egyszerre külföldről jövő vendégek, a kiknek nyelvét azonban senksem érti; — minthogy ők tudnillik — fecskék.)

(A Telivér szerzője leendő tantiemjeiről a színházi nyugdíjintézet javára lemondott. — A szegény iskola-mester!)

(A nemzeti színpadon pár hét múlva igen érdekes előadásoknak leendünk tanúi; sikerült a hírhedett amerikai sakkjátsszó Murphyt megnyernünk, hogy hat koncertet adjon a színházban, mely alkalommal derék Erkel Ferenczünk, kinek sakkjátsszói érdemeire büszke az ország, leend a híres matador ellenfele, az előadás a színpadon történik, mely sakkjátszó módjára leend felosztva s a balletszemélyzet fogja helyettesíteni a sakkfigurákat. Azt mondják, hogy Erkel Ferencz kinyilatkozta volna, hogy ha ez úttal ellenfele által legyőzetik, soha többet sakkjátszó nem teszi a kezét, hanem azontul csak operákat fog írni és betanítani.)

(Mint halljuk, a Times, megtudva, hogy a pesti lapok milyen pompás ksefteket csinálnak, ide akarja áttenni szerkesztői hivatalát; — nem ijedünk ám meg tőle.)

(Miként hiteles hírekből tudjuk; külföldön rendkívül emelkedik a rokonszenv a magyar — édes borok iránt.)

(A hetedik európai nagyhatalmasság (Melyik az? Szerk. Hát nem tudja? majd elszámolom: első öt a tudva lévő öt nagyhatalom, hatodik a sajtó, hetedik a humor;) tehát a hetedik nagyhatalmasság képviselői, a londoni Punch, a müncheni Fliegende Blätter, a párisi Figaro, berlini Kladderadatsch, a szentpétervári Iszkra és a budapesti Üstökös nagyszerű értekezletet szándékoznak tartani, azon fontos kérdés eldöntése végett, minő állást foglaljanak el az alakuló európai viszonyok irányában, különösen minő rendszabályokhoz nyúljanak saját határaik védelmére, hogy a politikai napi lapok véletlen foglalásokat ne tehessenek birodalmaikban, s minő eszközöket alkalmazzanak a szökevény praenumerások kiadatása végett? Feszült figyelemmel várjuk az értekezletek eredményét.)

(A papirosok ára újabb időkben mindenütt tetemesen feljebb ment; értjük a tiszta papirosét.)

(Csak már az ember tudná, hogy mikor mond ez a Kakas Márton igazat, mikor nem? Betűszedő.)

Ujmódi nyúlfogás.

Végy magadhoz egy dunyhaczihát (lehet párnacziha is, de erős) és egy hajtót (puska nem kell, mert nincs is), és menj a krumpliföldre, de ezt elébb oly egyenesen szántasd és vettesd, valamint oly jól miveld rajta a krumplit, hogy a nyúl, ha egy közbe (barázdába) beszorul, se felül át ne ugorhasson, se alól keresztül ne mászhasson (bocsánatot szerkesztő úr, ik-es igék), ülj a krumplitecza végéhez, a melyen a nyúl a hajtó előtt szalad, és tátsd ki (ne szájadat, hanem) a párnacziha öblét és mindaddig össze ne hajtsd, míg a nyúl bele nem szalad (lásd a képet).

Szertesélyjel mindenfelé?

Nagy szárazság idején szomorú arccal állt egy mosonyi asszony kiszáradt kenderföldje mellett. Messziről meglát egy kis fekete felhőt s hívogatva terjeszti ki kezeit feléje: „Ide ide, édes kis Jézusom, mind ide az én kis kenderföldemre.” Nem sokára azonban a kis felhő sűrűn potyogtatván a jégesőt, meglágyítja az önző asszony szívét, ki kezeivel hadonázva kiáltoz: „Szertesélyjel édes kis Jézusom! szertesélyjel, mindenfelé!”

A 16-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Különbözők a románok.”

Szerkesztői sub rosa.

— P. M. L. Háromszékbe: Borkoresolyák Erdélyből, igen jók. — T. Kálmán küldeményei szintén. — Veréb Mátyás novellája nem adható. B. I. úr közleményeit Szabadszállásról köszönettel vettük. Halasra. Sohasem mondta Jókai azt a halasi Péter Pálokról, a mit ráfognak, hogy Halason nem tanulhattak volna saloni nyelvet. Nem tudjuk hol vették ezt a hirt. Sz. L. úr adomáiból lehet némelyeket használni, több már megjelent. A szabó mint ügyvéd, lehet belőle valami. Láttál-e már ördögöt? de hisz az ilyennel meg is fogná az ember az ördögöt. Bojtor Jánosnak.

K.-Fehérvár: Folytatása csak következék, a tiszteletpéldány meg van már szolgálva. Gy. J.-czára. Ne bántuk mi Aprilist, mert azt úgy sem javíthatjuk meg. Irósvajinak. Azok a híres nevezetős embörok historiái nagyon ártatlan dolgok. B.-Ujváros. Az examen, meg a másik jó, a többiről csitt! Az Üstökös mult évi folyamát „csak úgy” küldtem.

— Uj-Soóvéra. Jól van. B. F. úrnak: pedig helyes annak a XIV. számbeli rébusznak a megfejtése, kilenczet ütött az óra. (9-et üt 5 az Ó-ra.)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)